Ta dokument je mišljen zgolj kot dokumentacijsko orodje in institucije za njegovo vsebino ne prevzemajo nobene odgovornosti

►**B**

UREDBA SVETA (ES) št. 1346/2000

z dne 29. maja 2000

o postopkih v primeru insolventnosti

(UL L 160, 30.6.2000, str. 1)

spremenjena z:

		Uradni list		
		št.	stran	datum
►**M1**	Uredba Sveta (ES) št. 603/2005 z dne 12. aprila 2005	L 100	1	20.4.2005
►**M2**	Uredba Sveta (ES) št. 694/2006 z dne 27. aprila 2006	L 121	1	6.5.2006
►**M3**	Uredba Sveta (ES) št. 1791/2006 z dne 20. novembra 2006	L 363	1	20.12.2006
►**M4**	Uredba Sveta (ES) št. 681/2007 z dne 13. junija 2007	L 159	1	20.6.2007
►**M5**	Uredba Sveta (ES) št. 788/2008 z dne 24. julija 2008	L 213	1	8.8.2008
►**M6**	Izvedbena uredba Sveta (EU) št. 210/2010 z dne 25. februarja 2010	L 65	1	13.3.2010
►**M7**	Izvedbena uredba Sveta (EU) št. 583/2011 z dne 9. junija 2011	L 160	52	18.6.2011
►**M8**	Uredba Sveta (EU) št. 517/2013 z dne 13. maja 2013	L 158	1	10.6.2013
►**M9**	Izvedbena uredba Sveta (EU) št. 663/2014 z dne 5. junija 2014	L 179	4	19.6.2014

spremenjena z:

►**A1**	Akt o pogojih pristopa Češke republike, Republike Estonije, Republike Cipra, Republike Latvije, Republike Litve, Republike Madžarske, Republike Malte, Republike Poljske, Republike Slovenije in Slovaške republike in prilagoditvah Pogodb, na katerih temelji Evropska unija	L 236	33	23.9.2003

popravljena z:

►**C1** Popravek, UL L 49, 17.2.2007, str. 36 (603/2005)

▼B

UREDBA SVETA (ES) št. 1346/2000

z dne 29. maja 2000

o postopkih v primeru insolventnosti

SVET EVROPSKE UNIJE JE –

ob upoštevanju Pogodbe o ustanovitvi Evropske skupnosti in zlasti člena 61(c) in 67(1) Pogodbe,

ob upoštevanju pobude Zvezne republike Nemčije in Republike Finske,

ob upoštevanju mnenja Evropskega parlamenta ([1]),

ob upoštevanju mnenja Ekonomsko-socialnega odbora ([2]),

ob upoštevanju naslednjega:

(1) Evropska unija si je postavila za cilj oblikovanje območja svobode, varnosti in pravice.

(2) Pravilno delovanje notranjega trga zahteva učinkovitost in uspešnost čezmejnih postopkov v primeru insolventnosti ter je zaradi uresničitve tega cilja potrebno sprejetje te uredbe, kar sodi na področje pravosodnega sodelovanja v civilnih zadevah v smislu člena 65 Pogodbe.

(3) Dejavnosti podjetij imajo vedno večje čezmejne učinke in jih zato v čedalje večji meri ureja pravo Skupnosti. Medtem ko insolventnost takih podjetij vpliva tudi na pravilno delovanje notranjega trga, je potreben akt Skupnosti, ki bi narekoval koordiniranje ukrepov, ki jih je treba sprejeti glede premoženja insolventnega dolžnika.

(4) Za pravilno delovanje notranjega trga se je treba izogibati spodbujanju strank k prenosu premoženja ali sodnih postopkov iz ene države članice v drugo, da bi se tako skušal doseči ugodnejši pravni položaj (t.i. „forum shopping“).

(5) Teh ciljev ni mogoče zadovoljivo doseči na nacionalni ravni, zato je ukrepanje na ravni Skupnosti upravičeno.

(6) V skladu z načelom sorazmernosti mora biti ta uredba omejena na določbe, ki urejajo pristojnost za uvedbo postopkov v primeru insolventnosti in za odločbe, ki se sprejemajo neposredno na podlagi postopkov v primeru insolventnosti in so tesno povezane s takimi postopki. Poleg tega mora uredba vsebovati določbe v zvezi s priznavanjem teh odločb in v zvezi s pravom, ki se uporablja, ki prav tako ustrezajo navedenemu načelu.

([1]) Mnenje, dano dne 2. marca 2000 (še ni objavljeno v Uradnem listu)
([2]) Mnenje, dano dne 26. januarja 2000 (še ni objavljeno v Uradnem listu)

▼B

(7) Stečajni postopki, postopki poravnave ter podobni postopki so izključeni s področja uporabe Bruseljske konvencije o pristojnosti in izvrševanju sodb v civilnih in trgovinskih zadevah ([1]), kakor je bila spremenjena s Konvencijo o pristopu k tej konvenciji ([2]).

(8) Za uresničitev cilja izboljšanja učinkovitosti in uspešnosti postopkov v primeru insolventnosti s čezmejnimi učinki je potrebno in primerno, da se v pravni akt Skupnosti, ki je zavezujoč in se neposredno uporablja v državah članicah, vključijo določbe o sodni pristojnosti, priznavanju in pravu, ki se uporablja na tem področju.

(9) Ta uredba mora veljati za postopke v primeru insolventnosti ne glede na to, ali je dolžnik fizična ali pravna oseba, trgovec ali zasebnik. Postopki v primeru insolventnosti, za katere se uporablja ta uredba, so navedeni v prilogah. Postopke v primeru insolventnosti v zvezi z zavarovalnicami, kreditnimi institucijami, naložbenimi podjemi, ki razpolagajo s sredstvi ali vrednostnimi papirji tretjih oseb, in kolektivnimi naložbenimi podjemi je treba izključiti s področja uporabe te uredbe. Ta uredba ne sme zajemati teh podjetij, ker zanje veljajo posebni predpisi in ker imajo nacionalni nadzorni organi v določeni meri izredno široka pooblastila za intervencijo.

(10) Postopki v primeru insolventnosti nujno ne vključujejo intervencije sodišča; v tej uredbi mora imeti pojem „sodišče“ širši pomen in označevati osebo ali organ, ki je po nacionalnem pravu pooblaščena za uvedbo postopkov v primeru insolventnosti. Zaradi uporabe te uredbe morajo biti postopki (vključno s pravnimi dejanji in formalnostmi) ne le v skladu z določbami te uredbe, ampak morajo biti tudi uradno priznani in pravno veljavni v državi članici, v kateri so bili uvedeni postopki v primeru insolventnosti, pri čemer morajo biti celotni postopki v primeru insolventnosti, ki imajo za posledico delni ali popolni odvzem dolžnikovega premoženja in imenovanje upravitelja.

(11) Ta uredba priznava dejstvo, da na podlagi zelo različnega materialnega prava uvedba postopkov v primeru insolventnosti z univerzalnim področjem uporabe v celotni Skupnosti ni izvedljiva. Uporaba prava države, v kateri so bili postopki uvedeni, brez kakršne koli izjeme bi zaradi tega ozadja lahko pogosto povzročala težave. To velja, na primer, za v Skupnosti zelo različno ureditev na področju pravic zavarovanja terjatev. Nadalje so v nekaterih primerih tudi prednostne pravice posameznih

([1]) UL L 299, 31.12.1972, str. 32.
([2]) UL L 204, 2.8.1975, str. 28; UL L 304, 20.10.1978, str. 1; UL L 388, 31.12.1982, str. 1; UL L 285, 3.10.1989, str. 1; UL C 15.1.1997, str. 1.

▼B

upnikov v postopkih v primeru insolventnosti popolnoma različne. Ta uredba mora to upoštevati na dva različna načina. Po eni strani je treba predvideti posebna pravila o pravu, ki se uporablja, v primeru posebno pomembnih pravic in pravnih razmerij (npr. stvarnih pravic in pogodb o zaposlitvi). Po drugi strani pa je treba poleg glavnih postopkov v primeru insolventnosti z univerzalnim področjem uporabe dovoliti tudi nacionalne postopke, ki zajemajo samo premoženje, ki se nahaja v državi, v kateri so bili uvedeni postopki v primeru insolventnosti.

(12) Ta uredba omogoča uvedbo glavnih postopkov v primeru insolventnosti v državi članici, v kateri je središče dolžnikovih glavnih interesov. Ti postopki imajo univerzalno področje uporabe s ciljem vključiti celotno dolžnikovo premoženje. Zaradi zaščite raznolikosti interesov ta uredba omogoča uvedbo sekundarnih postopkov v primeru insolventnosti, vzporedno z glavnimi postopki. Uvedba sekundarnih postopkov je mogoča v državi članici, v kateri ima dolžnik poslovalnico. Učinki sekundarnih postopkov so omejeni na premoženje, ki se nahaja v navedeni državi. Obvezna pravila o koordinaciji z glavnimi postopki v primeru insolventnosti izpolnjujejo zahtevo po zagotavljanju enotnosti v Skupnosti.

(13) Za „središče dolžnikovih glavnih interesov“ mora veljati kraj rednega poslovanja dolžnika in je zato preverljiv za tretje osebe.

(14) Ta uredba velja samo za postopke, pri katerih se središče dolžnikovih glavnih interesov nahaja v Skupnosti.

(15) Pravila o pristojnosti iz te uredbe določajo samo mednarodno pristojnost, kar pomeni, da državi članici določajo sodišča, pri katerih je mogoče uvesti postopke v primeru insolventnosti. Krajevna pristojnost v navedeni državi članici mora biti določena po nacionalnem pravu zadevne države članice.

(16) Sodišče, pristojno za uvedbo glavnih postopkov v primeru insolventnosti, mora biti pooblaščeno za odredbo začasnih in zaščitnih ukrepov po prejemu zahtevka za uvedbo postopka. Varovalni ukrepi, sprejeti pred uvedbo postopkov v primeru insolventnosti, pa tudi po njej, so pomembni za jamstvo učinkovitosti postopkov v primeru insolventnosti. Zato ta uredba ne more predvidevati različnih možnosti. Po eni strani mora biti sodišče, pristojno za glavne postopke v primeru insolventnosti, pooblaščeno tudi za odredbo začasnih zaščitnih ukrepov, ki zajemajo premoženje, ki se nahaja na ozemlju drugih držav članic. Po drugi strani pa mora biti upravitelju, ki je bil začasno imenovan pred uvedbo glavnih postopkov v primeru insolventnosti, omogočeno, da lahko v državah članicah, v katerih ima dolžnik poslovalnico, zaprosi za zaščitne ukrepe, ki so mogoči po pravu teh držav.

(17) Pred uvedbo glavnih postopkov v primeru insolventnosti mora biti pravica zahtevati uvedbo postopka v primeru insolventnosti v državi članici, v kateri ima dolžnik poslovalnico, omejena na domače upnike in na upnike domače poslovalnice ali na primere, v katerih pravo države članice, v kateri je središče dolžnikovih glavnih interesov, ne dovoljuje uvedbe glavnih postopkov.

▼B

Razlog za to omejitev je v tem, da so primeri, v katerih se uvedba krajevnih postopkov v primeru insolventnosti zahteva pred glavnimi postopki v primeru insolventnosti, omejeni na tisto, kar je neobhodno potrebno. Po uvedbi glavnih postopkov v primeru insolventnosti postanejo krajevni postopki sekundarni.

(18) Po uvedbi glavnih postopkov v primeru insolventnosti pravica zahtevati uvedbo postopkov v primeru insolventnosti v državi članici, v kateri ima dolžnik poslovalnico, ni omejena s to uredbo. Upravitelj v glavnih postopkih v primeru insolventnosti ali katera koli druga oseba, pooblaščena po nacionalnem pravu navedene države članice, lahko zahteva uvedbo sekundarnih postopkov v primeru insolventnosti.

(19) Sekundarni postopki v primeru insolventnosti imajo lahko poleg zaščite lokalnih interesov različne namene. Lahko se pojavijo primeri, v katerih je dolžnikovo premoženje preveč kompleksno, da bi se upravljalo kot celota, ali so razlike v zadevnih pravnih sistemih tako velike, da bi razširitev učinkov prava države, v kateri je bil uveden postopek, v druge države, v katerih se nahaja premoženje, lahko povzročila težave. Iz tega razloga lahko upravitelj glavnih postopkov v primeru insolventnosti zahteva uvedbo sekundarnih postopkov, kadar je to potrebno zaradi uspešnega upravljanja s premoženjem.

(20) Glavni in sekundarni postopki v primeru insolventnosti lahko prispevajo k uspešnemu unovčenju celotnega premoženja le pod pogojem usklajenosti vseh vzporednih nerešenih postopkov. Pri tem je osnovni pogoj tesno sodelovanje med različnimi upraviteljji, zlasti z izmenjavo zadostne količine informacij. Za zagotovitev vodilne vloge glavnih postopkov v primeru insolventnosti mora upravitelj takih postopkov imeti na voljo več možnosti interveniranja v sočasne nerešene sekundarne postopke v primeru insolventnosti. Na primer, mora imeti možnost predlagati načrt prestrukturiranja ali poravnave ali zaprositi za odložitev unovčenja premoženja v sekundarnih postopkih v primeru insolventnosti.

(21) Vsak upnik, ki ima običajno ali stalno prebivališče ali registrirani sedež v Skupnosti, mora imeti pravico do prijave terjatev v vsakem postopku v primeru insolventnosti, ki tečejo znotraj Skupnosti in se nanašajo na premoženje dolžnika. Enako mora veljati tudi za davčne organe in ustanove socialnega zavarovanja. Vendar pa je za zagotovitev enake obravnave upnikov potrebna koordinacija razdelitve iztržkov od unovčenja premoženja. Vsakemu upniku mora biti omogočeno, da obdrži tisto, kar je prejel v okviru postopkov v primeru insolventnosti, vendar mora imeti pravico sodelovati samo v razdelitvi skupnega premoženja v drugih postopkih, če so upniki z enakim položajem pridobili enak delež njihovih terjatev.

(22) Ta uredba mora zagotoviti takojšnje priznanje odločb o uvedbi, vodenju in končanju postopkov v primeru insolventnosti, ki sodijo na njeno področje uporabe, ter odločb, sprejetih v neposredni povezavi z takimi postopki v primeru insolventnosti. Avtomatično priznanje mora zato pomeniti, da se posledice, ki se pripisujejo pravu države, v kateri so bili uvedeni postopki v primeru insolventnosti, razširijo na vse druge države članice.

▼B

Priznavanje odločb sodišča držav članic mora temeljiti na načelu medsebojnega zaupanja. Zato je treba vzroke za nepriznavanje zmanjšati na najmanjšo potrebno mero. Na tej podlagi je treba reševati tudi spore, kadar se sodišča dveh držav članic izrečejo za pristojna za uvedbo glavnih postopkov v primeru insolventnosti. Odločbo sodišča, ki prvo uvede postopek, morajo priznati druge države članice, razen držav članic, pooblaščenih za pregledovanje sodnih odločb.

(23) Ta uredba mora za zadeve, ki jih zajema, določiti enotne kolizijske norme, ki v okviru njihovega področja uporabe nadomeščajo nacionalna pravila mednarodnega zasebnega prava. Če ni določeno drugače, se mora uporabiti pravo države članice, v kateri so bili uvedeni postopki v primeru insolventnosti (*lex concursus*). Ta kolizijska norma mora veljati za glavne postopke, pa tudi za lokalne. *Lex concursus* določa vse procesne in materialne posledice postopkov v primeru insolventnosti, za zadevne osebe in zadevna pravna razmerja. Ureja vse pogoje za uvedbo, vodenje in končanje postopkov v primeru insolventnosti.

(24) Avtomatično priznavanje postopkov v primeru insolventnosti, za katere se praviloma uporablja pravo države, v kateri so bili uvedeni, lahko kolidira pravilom drugih držav članic o izvajanju pravnih dejanj. Za zagotovitev zaščite zakonitih pričakovanj in pravne varnosti v državah članicah, ki niso tiste, v katerih so bili uvedeni postopki v primeru insolventnosti, je treba predvideti številne izjeme od splošnega pravila.

(25) Obstaja zlasti potreba po posebni navedbi odstopanja od prava države, v kateri so bili uvedeni postopki v primeru insolventnosti, v primeru stvarnih pravic, ker so te precejšnjega pomena pri odobritvi kreditov. Podlago, veljavnost in učinkovanje takih stvarnih pravic je zato treba praviloma določiti po pravu kraja (*lex situs*) in nanje ne bi smela vplivati uvedba postopkov v primeru insolventnosti. Imetniku stvarnih pravic mora biti zato še naprej omogočeno dodatno jamstvo pri uveljavljanju izločitvenih in ločitvenih pravic. Kadar za premoženje v eni državi članici veljajo stvarne pravice po pravu kraja, v katerem se nahaja premoženje dolžnika, glavni postopki pa tečejo v drugi državi članici, mora imeti upravitelj v glavnih postopkih možnost zahtevati uvedbo sekundarnih postopkov na območju pristojnosti nastanka stvarnih pravic, če ima dolžnik tam poslovalnico. Če sekundarni postopki niso uvedeni, se presežek od prodaje premoženja, za katero veljajo stvarne pravice, izplača upravitelju v glavnih postopkih.

(26) Če pravo države, v kateri so bili uvedeni postopki, ne dovoljuje pobota, je upnik kljub temu upravičen do pobota, če je ta mogoč po pravu, ki se uporablja za terjatev insolventnega dolžnika. S

▼B

tem pobot dobi neke vrste garancijsko funkcijo, ki temelji na predpisih in na katero se zadevni upnik lahko zanese v času nastanka terjatve.

(27) Potreba po posebni zaščiti obstaja tudi v primeru plačilnih sistemov in finančnih trgov. To velja, na primer, za dogovore o izravnavi in o poravnavanju neto saldov v okviru teh sistemov, pa tudi za prodajo vrednostnih papirjev in za garancije, odobrene za take posle, kar posebej ureja Direktiva 98/26/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 18. maja 1998 o dokončnosti poravnave v sistemih poravnave plačil in vrednostnih papirjev ([1]). Edino pravo, ki je bistvenega pomena za take posle, je tisto, ki se uporablja za zadevni sistem ali trg. Namen te določbe je, da se v primeru insolventnosti poslovnega partnerja v okviru sistemov plačil in poravnav ali na urejenih finančnih trgih držav članic prepreči možnost spreminjanja mehanizmov plačil in poravnave poslov. Direktiva 98/26/ES vsebuje posebne določbe, ki morajo imeti prednost pred splošnimi pravili iz te uredbe.

(28) Zaradi zaščite zaposlenih in delovnih mest se morajo posledice postopkov v primeru insolventnosti na nadaljevanje ali prenehanje delovnega razmerja ter na pravice in obveznosti vseh strank v delovnem razmerju določiti s pravom, ki se v skladu s splošnimi kolizijiskimi normami uporablja za pogodbo. Vsa druga pravna vprašanja v zvezi z insolventnostjo, kot je vprašanje, ali so terjatve zaposlenih zavarovane s prednostnimi pravicami in kakšen je lahko status teh prednostnih pravic, je treba določiti s pravom države, v kateri so bili uvedeni postopki.

(29) Zaradi poslovnega interesa je treba na zahtevo upravitelja bistveno vsebino odločbe o uvedbi postopkov objaviti v drugih državah članicah. Če je poslovalnica v zadevni državi članici, se lahko zahteva obvezna objava. V nobenem primeru pa objava ne more biti predpogoj za priznanje tujih postopkov.

(30) Lahko se zgodi, da nekatere zadevne osebe niso seznanjene z uvedbo postopkov in v dobri veri ravnajo v nasprotju z novo situacijo. Za zaščito teh oseb, ki dolžniku opravijo plačilo, ne da bi vedele za uvedbo tujih postopkov, ko bi v bistvu morale opraviti plačilo tujemu upravitelju, je treba predvideti, da ima tako plačilo učinek pokritja dolga.

(31) Ta uredba mora vsebovati priloge, ki se nanašajo na organizacijo postopkov v primeru insolventnosti. Ker se te priloge nanašajo izključno na zakonodajo držav članic, obstajajo posebni in tehtni razlogi, da si Svet pridrži pravico do sprememb teh prilog zaradi upoštevanja kakršnih koli sprememb domačega prava držav članic.

([1]) UL L 166, 11.6.1998, str. 45.

▼B

(32) V skladu s Protokolom o stališču Združenega kraljestva in Irske, ki je priložen k Pogodbi o Evropski uniji in Pogodbi o ustanovitvi Evropske skupnosti, sta Združeno kraljestvo in Irska sporočila svojo željo po sodelovanju pri sprejemanju in uporabi te uredbe.

(33) V skladu s členoma 1 in 2 Protokola o stališču Danske, ki je priložen k Pogodbi o Evropski uniji in Pogodbi o ustanovitvi Evropske skupnosti, Danska ne sodeluje pri sprejemanju te uredbe, ki zato zanjo ni zavezujoča in se zanjo ne uporablja –

SPREJEL NASLEDNJO UREDBO:

POGLAVJE I

SPLOŠNE DOLOČBE

Člen 1

Področje uporabe

1. Ta uredba se uporablja za vse postopke v primeru insolventnosti, ki imajo za posledico delni ali popolni odvzem dolžnikovega premoženja in imenovanje upravitelja.

2. Ta uredba se ne uporablja za postopke v primeru insolventnosti v zvezi z zavarovalnicami, kreditnimi institucijami, naložbenimi podjemi, ki opravljajo storitve na podlagi razpolaganja s sredstvi ali vrednostnimi papirji tretjih oseb, ali kolektivnimi naložbenimi podjemi.

Člen 2

Opredelitve pojmov

V tej uredbi

(a) „postopki v primeru insolventnosti“ pomenijo vse postopke iz člena 1(1). Ti postopki so našteti v Prilogi A;

(b) „upravitelj“ pomeni katero koli osebo ali organ, katere funkcija je upravljanje ali unovčenje premoženja, ki je bilo odvzeto dolžniku, ali nadzor nad dolžnikovim poslovanjem. Te osebe in organi so našteti v Prilogi C;

(c) „likvidacijski postopek“ pomeni postopek v primeru insolventnosti v smislu točke (a), ki vodi do likvidacije dolžnikovega premoženja, vključno kadar se je postopek končal s poravnavo ali z drugim ukrepom za prenehanje insolventnosti ali zaradi pomanjkanja premoženja. Ti postopki so našteti v Prilogi B;

(d) „sodišče“ pomeni sodni organ ali katerikoli drugi pristojni organ države članice, ki je pooblaščen za uvedbo postopkov v primeru insolventnosti ali sprejemanje odločb med takimi postopki;

(e) „odločba“ o uvedbi postopkov v primeru insolventnosti ali imenovanju upravitelja vključuje odločbo katerega koli sodišča, pooblaščenega za uvedbo takih postopkov ali za imenovanje upravitelja;

▼B

(f) „čas uvedbe postopkov“ pomeni čas začetka učinkovanja odločbe o uvedbi postopkov, ne glede na to, ali je odločba dokončna;

(g) „država članica, v kateri se nahaja premoženje,“ v primeru:

— premoženja v stvareh pomeni državo članico, na katere ozemlju se to premoženje nahaja,

— lastništva ali upravičenja do premoženja in pravic, ki mora biti vpisano v javni register, pomeni državo članico, pod katere nadzorom se vodi register,

— terjatev pomeni državo članico, na katere ozemlju ima tretja oseba, ki bi jih morala izpolniti, središče glavnih interesov, kakor je določeno v členu 3(1);

(h) „poslovalnica“ pomeni katerikoli kraj poslovanja, v katerem dolžnik opravlja stalno gospodarsko dejavnost, ki predpostavlja udeležbo ljudi in premoženja.

Člen 3

Mednarodna pristojnost

1. Sodišča držav članic, na katerih ozemlju je središče dolžnikih glavnih interesov, so pristojna za uvedbo postopkov v primeru insolventnosti. Pri družbi ali pravni osebi se, dokler se ne dokaže nasprotno, domneva, da je središče dolžnikih glavnih interesov registrirani sedež.

2. Kadar je središče dolžnikovih glavnih interesov na ozemlju države članice, so sodišča druge države članice pristojna za uvedbo postopkov v primeru insolventnosti zoper navedenega dolžnika samo, če ima ta poslovalnico na ozemlju navedene druge države članice. Učinki teh postopkov so omejeni na dolžnikovo premoženje, ki se nahaja na ozemlju slednje države članice.

3. Kadar so bili postopki v primeru insolventnosti uvedeni po odstavku 1, so vsi postopki, ki so bili pozneje uvedeni po odstavku 2, sekundarni. Ti slednji postopki morajo biti likvidacijski.

4. Uvedba teritorialnih postopkov v primeru insolventnosti, navedenih v odstavku 2, je mogoča pred uvedbo glavnih postopkov v primeru insolventnosti v skladu z odstavkom 1 samo,

(a) kadar uvedba postopkov v primeru insolventnosti po odstavku 1 ni mogoča zaradi pogojev, ki jih določa pravo države članice, na katere ozemlju je središče dolžnikovih glavnih interesov, ali

(b) kadar uvedbo postopkov v primeru insolventnosti zahteva upnik, ki ima stalno ali običajno prebivališče ali registrirani sedež v državi članici, na katere ozemlju ima poslovalnico, ali čigar terjatev izhaja iz poslovanja navedene poslovalnice.

▼B

Člen 4

Pravo, ki se uporablja

1. Če ta uredba ne določa drugače, je pravo, ki se uporablja za postopke v primeru insolventnosti in njihove učinke, pravo države članice, na katere ozemlju so bili uvedeni postopki, v nadaljnjem besedilu „država, v kateri so bili uvedeni postopki“.

2. Pravo države, v kateri so bili uvedeni postopki, določa pogoje za uvedbo, vodenje in končanje teh postopkov. Zlasti pa določa:

(a) zoper katere dolžnike je mogoče uvesti postopke v primeru insolventnosti;

(b) premoženje, ki je sestavni del mase, in obravnavanje premoženja, ki ga je dolžnik pridobil ali ki je bilo nanj preneseno po uvedbi postopkov v primeru insolventnosti;

(c) ustrezna pooblastila dolžnika in upravitelja;

(d) pogoje, pod katerimi je mogoče uveljavljati pobote;

(e) posledice postopkov v primeru insolventnosti na trenutne pogodbe, katerih stranka je dolžnik;

(f) posledice postopkov v primeru insolventnosti na postopke, ki so jih sprožili posamezni upniki, razen na pravde v teku;

(g) terjatve, ki jih je treba prijaviti zoper dolžnikovo premoženje, in obravnavo terjatev, nastalih po uvedbi postopkov v primeru insolventnosti;

(h) pravila o prijavi, preverjanju in pri priznanju terjatev;

(i) pravila o razdelitvi iztržkov od unovčenja premoženja, razvrščanju terjatev ter pravicah upnikov, ki so po uvedbi postopkov v primeru insolventnosti prejeli delno zadoščenje na podlagi stvarnih pravic ali prek pobota;

(j) pogoje in učinke končanja postopkov v primeru insolventnosti, zlasti s poravnavo;

(k) pravice upnikov po končanju postopkov v primeru insolventnosti;

(l) kdo mora nositi stroške in izdatke, nastale med postopki v primeru insolventnosti;

(m) pravila v zvezi z ničnostjo, izpodbojnostjo ali neizvršljivostjo pravnih dejanj, ki so v škodo vseh upnikov.

Člen 5

Stvarne pravice tretjih oseb

1. Uvedba postopkov v primeru insolventnosti ne sme vplivati na stvarne pravice upnikov ali tretjih oseb glede dolžnikovih opredmetenih ali neopredmetenih sredstev, premičnin ali nepremičnin – posebnega premoženja, pa tudi večine premoženja, ki ni določeno in se od časa do časa spreminja – ki se ob uvedbi postopkov v primeru insolventnosti nahajajo na ozemlju druge države članice.

▼B

2. Pravice, navedene v odstavku 1, pomenijo zlasti:

(a) pravico unovčiti premoženje ali naročiti njegovo unovčenje ter prejeti zadoščenje iz iztržka od prodaje ali prihodka od tega premoženja, zlasti na podlagi zastavne pravice ali hipoteke;

(b) izključno pravico do poplačila terjatve, zlasti na podlagi zastavne pravice na terjatvi ali z odstopom terjatve na podlagi jamstva;

(c) pravico zahtevati premoženje in/ali zahtevati vračilo premoženja od kogar koli, ki poseduje ali uporablja premoženje v nasprotju z željami upravičenca;

(d) stvarno pravico do uživanja posesti.

3. Pravica, ki je vpisana v javni register in izvršljiva zoper tretje osebe ter na podlagi katere je mogoče pridobiti stvarno pravico v smislu odstavka 1, se šteje za stvarno pravico.

4. Odstavek 1 ne preprečuje ničnosti, izpodbojnosti ali neizvršitve pravnih dejanj, kakor je navedeno v členu 4(2)(m).

Člen 6

Pobot

1. Uvedba postopkov v primeru insolventnosti ne vpliva na pravico upnikov, da zahtevajo pobot njihovih terjatev s terjatvami dolžnika, kadar je tak pobot dopusten po pravu, ki se uporablja za insolventnega dolžnika.

2. Odstavek 2 ne preprečuje ničnosti, izpodbojnosti ali neizvršitve pravnih dejanj, kakor je navedeno v členu 4(2)(m).

Člen 7

Pridržek lastninske pravice

1. Uvedba postopkov v primeru insolventnosti zoper kupca premoženja ne vpliva na pravice prodajalca, ki temeljijo na pridržku lastninske pravice, kadar se v času uvedbe postopkov premoženje nahaja na ozemlju države članice, ki ni država, v kateri si bili uvedeni postopki.

2. Uvedba postopkov v primeru insolventnosti zoper prodajalca premoženja po njegovi izročitvi ne upravičuje razveljavitve ali odpovedi prodaje in kupcu ne sme preprečevati pridobitve lastninske pravice, kadar se v času uvedbe postopkov premoženje nahaja na ozemlju države članice, ki ni država, v kateri so bili uvedeni postopki.

3. Odstavka 1 in 2 ne preprečujeta ničnosti, izpodbojnosti ali neizvršitve pravnih dejanj, kakor je navedeno v členu 4(2)(m).

▼B

Člen 8

Pogodbe v zvezi z nepremičninami

Posledice postopkov v primeru insolventnosti na pogodbo, s katero se podeljuje pravica do pridobitve ali uporabe nepremičnin, ureja izključno pravo države članice, na katere ozemlju se nepremičnina nahaja.

Člen 9

Plačilni sistemi in finančni trgi

1. Brez poseganja v člen 5 posledice postopkov v primeru insolventnosti na pravice in obveznosti udeležencev v plačilnem sistemu, v sistemu poravnav ali na finančnem trgu ureja izključno pravo države članice, ki se uporablja za navedeni sistem ali trg.

2. Odstavek 1 ne preprečuje ničnosti, izpodbojnosti ali neizvršitve plačil ali poslov po pravu, ki se uporablja za ustrezni plačilni sistem ali finančni trg.

Člen 10

Pogodbe o zaposlitvi

Posledice postopkov v primeru insolventnosti na pogodbe o zaposlitvi in delovna razmerja ureja izključno pravo države članice, ki se uporablja za pogodbe o zaposlitvi.

Člen 11

Posledice na pravice, za katere je potrebna registracija

Posledice postopkov v primeru insolventnosti na pravice dolžnika na nepremičnini, ladji ali zrakoplovu, za katero je potreben vpis v javni register, določa pravo države članice, pod katere nadzorom se vodi register.

Člen 12

Patenti in blagovne znamke Skupnosti

Za namene te uredbe se lahko patent Skupnosti, blagovna znamka Skupnosti ali katera koli druga podobna pravica, pridobljena po pravu Skupnosti, vključi samo v postopek, naveden v členu 3(1).

Člen 13

Škodljiva dejanja

Člen 4(2) se ne uporablja, če oseba, ki je imela korist od dejanja, ki je v škodo vsem upnikom, dokaže, da:

— je za navedeno dejanje odločilno pravo države članice, ki ni država, v kateri so bili uvedeni postopki, in

▼B

— v ustreznem primeru pravo ne dopušča nobenega sredstva za izpodbijanje navedenega dejanja.

Člen 14

Zaščita kupcev, ki so tretje osebe

Kadar dolžnik na podlagi dejanja, nastalega po uvedbi postopkov v primeru insolventnosti, odplačno proda

— nepremičnino ali

— ladjo ali zrakoplov, za katero je potreben vpis v javni register, ali

— vrednostne papirje, katerih nastanek je pogojen z registracijo v javnem registru, določenim z zakonom,

veljavnost navedenega dejanja ureja pravo države, na katere ozemlju se nahaja nepremičnina ali pod katere nadzorom se vodi register.

Člen 15

Posledice postopkov v primeru insolventnosti na pravde v teku

Posledice postopkov v primeru insolventnosti na pravde v teku, ki se nanašajo na premoženje ali pravico, ki je bilo odvzeto dolžniku, ureja izključno pravo države članice, v kateri so navedene pravde v teku.

POGLAVJE II

PRIZNAVANJE POSTOPKOV V PRIMERU INSOLVENTNOSTI

Člen 16

Načelo

1. Vsaka odločba o uvedbi postopkov v primeru insolventnosti, ki jo sprejme sodišče države članice, pristojno po členu 3, se prizna v vseh drugih državah članicah od trenutka, ko začne učinkovati v državi, v kateri so bili uvedeni postopki.

To pravilo velja tudi, kadar zaradi dolžnikovega položaja uvedba postopkov zoper njega v drugih državah članicah ni mogoča.

2. Priznanje postopkov iz člena 3(1) ne preprečuje uvedbe postopkov, navedenih v členu 3(2), s stani sodišča v drugi državi članici. Slednji postopki so sekundarni postopki v primeru insolventnosti v smislu poglavja III.

Člen 17

Posledice priznanja

1. Odločba o uvedbi postopkov iz člena 3(1) ima, brez nadaljnjih formalnosti, enake posledice v katerikoli drugi državi članici, kakor jih ima po tem pravu države, v kateri so bili uvedeni postopki, če ta uredba ne določa drugače in dokler v drugi državi članici niso uvedeni nobeni postopki, navedeni v členu 3(2).

▼B

2. Posledic postopkov, navedenih v členu 3(2), ni mogoče izpodbijati v drugih državah članicah. Vse omejitve pravic upnikov, zlasti odlog ali poplačilo, učinkujejo v zvezi s premoženjem, ki se nahaja na ozemlju druge države članice, samo zoper tiste upnike, ki s tem soglašajo.

Člen 18

Pooblastila upravitelja

1. Upravitelj, ki ga je imenovalo sodišče, pristojno po členu 3(1), lahko v drugi državi članici izvršuje vsa pooblastila, ki mu pripadajo po pravu države, v kateri so bili uvedeni postopki, kolikor v navedeni državi članici niso bili uvedeni drugi postopki v primeru insolventnosti ali ni bil sprejet noben nasproten zaščitni ukrep na podlagi zahtevka za uvedbo postopkov v primeru insolventnosti. Zlasti lahko odstrani dolžnikovo premoženje z ozemlja države članice, na katerem se nahaja, s pridržkom členov 5 in 7.

2. Upravitelj, ki ga je imenovalo sodišče, pristojno po členu 3(2), lahko v katerikoli drugi državi članici sodno ali izvensodno uveljavlja, da so bile premičnine po uvedbi postopkov z ozemlja države, v kateri so bili uvedeni postopki, odstranjene na ozemlje navedene druge države članice. Prav tako lahko vloži kakršno koli izpodbojno tožbo, ki je v interesu upnikov.

3. Pri izvrševanju pooblastil upravitelj ravna v skladu s pravom države članice, na katere ozemlju namerava ukrepati, zlasti v zvezi s postopki unovčenja premoženja. Ta pooblastila ne smejo vsebovati prisilnih ukrepov ali pravice do odločanja o pravnih postopkih ali sporih.

Člen 19

Dokazilo o imenovanju upravitelja

Imenovanje upravitelja se izkaže z overjeno kopijo izvirne odločbe o njegovem imenovanju ali s kakršnim koli drugim potrdilom, ki ga izda pristojno sodišče.

Lahko se zahteva tudi prevod v uradni jezik ali v enega izmed uradnih jezikov države članice, na katere ozemlju namerava ukrepati. Pri tem ni potrebna nobena overitev ali druga podobna formalnost.

Člen 20

Vračilo in vračunavanje

1. Upnik, ki po uvedbi postopkov, navedenih v členu 3(1), na kakršenkoli način, zlasti z izvršbo, pridobi delno ali celotno poplačilo njegovih terjatev iz premoženja dolžnika, ki se nahaja na ozemlju druge države članice, mora s pridržkom členov 5 in 7 prejeto vrniti upravitelju.

▼B

2. Za zagotovitev enake obravnave upnikov upnik, ki je med postopki v primeru insolventnosti prejel delež iz naslova svoje terjatve, sodeluje v razdelitvi v drugih postopkih samo, kadar so upniki enakega položaja ali kategorije prejeli enak delež.

Člen 21

Objava

1. Upravitelj lahko zahteva, da se vsebina odločbe o uvedbi postopkov v primeru insolventnosti in po potrebi odločba o njegovem imenovanju objavita v vsaki drugi državi članici po postopkih za objavo, ki so določeni v navedeni državi. V taki objavi mora biti naveden tudi imenovani upravitelj in skladnost pravila o pristojnosti s členom 3(1) ali členom 3(2).

2. Vendar lahko vsaka država članica, na katere ozemlju ima dolžnik poslovalnico, zahteva obvezno objavo. V takih primerih upravitelj ali katerikoli za to pooblaščeni organ države članice, v kateri so bili uvedeni postopki iz člena 3(1), sprejme vse potrebne ukrepe za zagotovitev take objave.

Člen 22

Vpis v javni register

1. Upravitelj lahko zahteva vpis odločbe o uvedbi postopkov iz člena 3(1) v zemljiško knjigo, register podjetij ali katerikoli drugi javni register, ki ga vodijo druge države članice.

2. Vendar pa lahko vsaka država članica zahteva obvezni vpis v register. V teh primerih upravitelj ali katerikoli za to pooblaščeni organ države članice, v kateri so bili uvedeni postopki iz člena 3(1), sprejme vse potrebne ukrepe za zagotovitev takega vpisa v register.

Člen 23

Stroški

Stroški objave in vpisa v register, kakor je predvideno v členih 21 in 22, se štejejo kot stroški in izdatki, ki so nastali v postopkih.

Člen 24

Izpolnitev obveznosti do dolžnika

1. Kadar je bila v državi članici izpolnjena obveznost v korist dolžnika, zoper katerega so bili v drugi državi članici uvedeni postopki v primeru insolventnosti, čeprav bi morala biti izpolnjena v korist upravitelja v teh postopkih, je oseba, ki jo je izpolnila, obveznosti oproščena, če ni vedela za uvedbo postopkov.

2. Kadar je obveznost izpolnjena pred objavo, predvideno v členu 21, se za osebo, ki je obveznost izpolnila, če ni dokazano nasprotno,

▼B

domneva, da ni vedela za uvedbo postopkov; kadar je obveznost izpolnjena po objavi, se za osebo, ki je obveznost izpolnila, če ni dokazano nasprotno, domneva, da je vedela za uvedbo postopkov.

Člen 25

Priznavanje in izvršljivost drugih odločb

1. Odločbe sodišča, katerega odločba o uvedbi postopkov se prizna v skladu s členom 16, ki zadevajo vodenje in končanje postopkov v primeru insolventnosti, in poravnave, ki jih je odobrilo navedeno sodišče, se prav tako priznajo brez kakršnih koli nadaljnjih formalnosti. Take odločbe se izvršijo v skladu s členi 31 do 51, razen s členom 34(2) Bruseljske konvencije o pristojnosti in izvrševanju sodb v civilnih in trgovinskih zadevah, kakor je bila spremenjena s Konvencijo o pristopu k tej konvenciji.

Prvi pododstavek prav tako velja za odločbe, ki so neposredno sprejete na podlagi postopkov v primeru insolventnosti in so z njimi tesno povezane, četudi jih je sprejelo drugo sodišče.

Prvi pododstavek prav tako velja za odločbe o varovalnih ukrepih, sprejete po vložitvi zahtevka za uvedbo postopkov v primeru insolventnosti.

2. Priznavanje in izvršitev drugih odločb, ki niso navedene v odstavku 1, ureja konvencija iz odstavka 1, pod pogojem, da se navedena konvencija uporablja.

3. Države članice niso zavezane priznati ali izvršiti odločbe iz odstavka 1, ki bi lahko vodila do omejevanja osebne svobode ali poštne tajnosti.

Člen 26 ([1])

Javni red

Vsaka država članica lahko zavrne priznanje postopkov v primeru insolventnosti, ki so bili uvedeni v drugi državi članici, ali izvršitev odločbe, sprejete v okviru takih postopkov, kadar bi bile posledice takega priznanja ali izvršitve očitno v nasprotju z javnim redom navedene države, zlasti z njenimi temeljnimi načeli ali ustavnimi pravicami in svoboščinami posameznikov.

POGLAVJE III

SEKUNDARNI POSTOPKI V PRIMERU INSOLVENTNOSTI

Člen 27

Uvedba postopkov

Če sodišče države članice uvede postopke iz člena 3(1), ki so priznani v drugi državi članici (glavni postopki), lahko sodišče navedene druge države članice, pristojno po členu 3(2), uvede sekundarne postopke v

([1]) Glej Izjavo Portugalske glede uporabe členov 26 in 37 (UL C 183, 30.6.2000, str. 1).

▼B

primeru insolventnosti, brez ugotavljanja dolžnikove insolventnosti v navedeni drugi državi. Ti slednji postopki morajo biti navedeni med postopki v Prilogi B. Njihove posledice se omejijo na dolžnikovo premoženje, ki se nahaja na ozemlju navedene druge države članice.

Člen 28

Pravo, ki se uporablja

Če ta uredba ne določa drugače, je pravo, ki se uporablja v sekundarnih postopkih, pravo države članice, na katere ozemlju so bili uvedeni sekundarni postopki.

Člen 29

Pravica zahtevati uvedbo postopka

Uvedbo sekundarnih postopkov lahko zahtevajo:

(a) upravitelj v glavnih postopkih,

(b) katera koli druga oseba ali organ, ki ima po pravu države članice, na katere ozemlju se zahteva uvedba sekundarnih postopkov, pravico zahtevati uvedbo postopkov v primeru insolventnosti.

Člen 30

Predplačilo stroškov in izdatkov

Kadar pravo države članice, v kateri je bila zahtevana uvedba sekundarnih postopkov, zahteva, da dolžnikovo premoženje zadostuje za celotno ali delno pokritje stroškov in izdatkov postopkov, lahko sodišče ob prejemu takega zahtevka od vlagatelja zahtevka zahteva predplačilo stroškov ali ustrezno jamstvo.

Člen 31

Dolžnost sodelovanja in posredovanja informacij

1. S pridržkom predpisov o omejevanju posredovanja informacij imajo upravitelj v glavnih postopkih in upravitelji v sekundarnih postopkih dolžnost medsebojne izmenjave informacij. Nemudoma posredujejo vse informacije, ki bi lahko bile pomembne za druge postopke, zlasti o napredku, doseženem pri prijavi in preverjanju terjatev ter vseh ukrepih, katerih cilj je končanje postopka.

2. S pridržkom predpisov, ki veljajo za vsakega od postopkov, imajo upravitelj v glavnih postopkih in upravitelji v sekundarnih postopkih dolžnost medsebojnega sodelovanja.

3. Upravitelj v sekundarnih postopkih pravočasno omogoči upravitelju v glavnih postopkih, da predloži predlog za unovčenje ali uporabo premoženja v sekundarnih postopkih.

▼B

Člen 32

Izvrševanje pravic upnikov

1. Vsak upnik lahko prijavi terjatev v glavnih postopkih in v katerem koli sekundarnem postopku.

2. Upravitelji v glavnih postopkih in v katerem koli sekundarnem postopku prijavijo v drugih postopkih terjatve, ki so že bile prijavljene v postopkih, za katere so bili imenovani, pod pogojem, da je s tem zadoščeno interesom upnikov v slednjih postopkih, s pridržkom pravice upnikov, da temu nasprotujejo ali da umaknejo prijave njihovih terjatev, če tako predvideva pravo, ki se uporablja.

3. Upravitelj v glavnih ali sekundarnih postopkih je pooblaščen, da sodeluje v drugih postopkih kot upnik, zlasti z udeležbo na skupščini upnikov.

Člen 33

Prekinitev unovčenja

1. Sodišče, ki je uvedlo sekundarne postopke, delno ali v celoti prekine postopek unovčenja po prejemu zahtevka upravitelja v glavnih postopkih, pod pogojem, da lahko v tem primeru od upravitelja v glavnih postopkih zahteva sprejetje kakršnih koli primernih ukrepov za zavarovanje interesov upnikov v sekundarnih postopkih in posameznih kategorij upnikov. Tak zahtevek upravitelja se lahko zavrne le, če prekinitev očitno ni v interesu upnikov v glavnih postopkih. Taka prekinitev postopka unovčenja se lahko odredi za največ tri mesece. Lahko se podaljša ali obnovi za enako obdobje.

2. Sodišče iz odstavka 1 konča s prekinitvijo postopka unovčenja:

— na zahtevo upravitelja v glavnih postopkih,

— po uradni dolžnosti, na zahtevo upnika ali na zahtevo upravitelja v sekundarnih postopkih, če se zdi, da navedeni ukrep ni več upravičen, zlasti glede na interese upnikov v glavnih ali sekundarnih postopkih.

Člen 34

Ukrepi za končanje postopka

1. Kadar pravo, ki se uporablja za sekundarne postopke, omogoča končanje takega postopka brez likvidacije s sanacijskim načrtom, poravnavo ali primerljivim ukrepom, je upravitelj v glavnih postopkih pooblaščen, da tak ukrep predlaga sam.

Končanje sekundarnih postopkov z ukrepom, navedenim v prvem pododstavku, ne postane dokončno brez soglasja upravitelja v glavnih postopkih; če njegovega soglasja ni, pa lahko postane dokončno, če predlagani ukrep ne vpliva na finančne interese upnikov v glavnih stečajnih postopkih.

2. Kakršna koli omejitev pravic upnikov, ki izhaja iz ukrepa, navedenega v odstavku 1 in predlaganega v sekundarnih postopkih, kot je

▼B

odložitev plačil ali pokritje dolga, ne bi smela vplivati na dolžnikovo premoženje, ki ga navedeni postopki ne zajemajo, brez soglasja vseh zainteresiranih upnikov.

3. Med prekinitvijo postopka unovčenja, ki je bila odrejena po členu 33, lahko samo upravitelj v glavnih postopkih ali dolžnik z upraviteljevim soglasjem v sekundarnih postopkih predlaga ukrepe, določene v odstavku 1 tega člena. Nobenega drugega predloga za tak ukrep ni mogoče izglasovati ali odobriti.

Člen 35

Preostalo premoženje v sekundarnih postopkih

Če je z unovčenjem premoženja v sekundarnih postopkih mogoče poravnati vse terjatve, pripoznane v teh postopkih, upravitelj, ki je bil imenovan v teh postopkih, nemudoma prenese vse preostalo premoženje na upravitelja v glavnih postopkih.

Člen 36

Naknadna uvedba glavnih postopkov

Kadar so postopki, navedeni v členu 3(1), uvedeni potem, ko so bili v drugi državi članici uvedeni postopki, navedeni v členu 3(2), veljajo členi od 31 do 35 za najprej uvedeni postopek, kolikor to dovoljuje potek takega postopka.

Člen 37 ([1])

Preoblikovanje prejšnjih postopkov

Upravitelj v glavnih postopkih lahko zahteva preoblikovanje postopkov, naštetih v Prilogi A, ki so bili že prej uvedeni v drugi državi članici, v likvidacijske postopke, če se izkaže, da je preoblikovanje v interesu upnikov v glavnih postopkih.

Sodišče, pristojno po členu 3(2), odredi preoblikovanje v enega izmed postopkov, naštetih v Prilogi B.

Člen 38

Varovalni ukrepi

Kadar sodišče države članice, pristojno po členu 3(1), imenuje začasnega upravitelja, da bi zagotovilo varovanje dolžnikovega premoženja, je navedeni začasni upravitelj pooblaščen, da za zavarovanje in ohranitev kakršnega koli premoženja dolžnika, ki se nahaja v drugi državi članici, zahteva kakršne koli ukrepe, ki so predvideni po pravu navedene države za čas od vložitve zahtevka za uvedbo postopkov v primeru insolventnosti do izdaje odločbe o uvedbi postopkov.

([1]) Glej Izjavo Portugalske glede uporabe členov 26 in 37 (UL C 183, 30.6.2000, str. 1)

▼B

POGLAVJE IV

OBVEŠČANJE UPNIKOV IN PRIJAVA NJIHOVIH TERJATEV

Člen 39

Pravica do prijave terjatev

Upniki z običajnim ali stalnim prebivališčem ali registriranim sedežem v državi članici, ki ni država, v kateri so bili uvedeni postopki, vključno z davčnimi organi in organi socialne varnosti, lahko pisno prijavijo terjatve v postopkih v primeru insolventnosti.

Člen 40

Dolžnost obveščanja upnikov

1. Takoj po uvedbi postopkov v primeru insolventnosti v državi članici pristojno sodišče navedene države članice ali upravitelj, ki ga je imenovalo to sodišče, nemudoma obvesti znane upnike z običajnim ali stalnim prebivališčem ali registriranim sedežem v drugih državah članicah.

2. Navedene informacije, ki so bile poslane s posameznim obvestilom, morajo vsebovati zlasti roke, posledice zamude teh rokov, organ, ki je pristojen za sprejemanje prijav terjatev in druge določene ukrepe. Tako obvestilo lahko tudi navaja, ali morajo upniki, katerih terjatve so prednostne ali zavarovane s stvarmi, prijaviti svoje terjatve.

Člen 41

Vsebina prijave terjatve

Upnik pošlje kopije morebitne dokazne dokumentacije in navede vrsto terjatve, datum njenega nastanka in znesek, pa tudi, ali za terjatev uveljavlja prednost, zavarovanje s stvarmi ali pridržek lastninske pravice, in katero premoženje je predmet jamstva, ki ga uveljavlja.

Člen 42

Jeziki

1. Informacije po členu 40 je treba poslati v uradnem jeziku ali v enem od uradnih jezikov države, v kateri so bili uvedeni postopki. V ta namen se uporabi obrazec z naslovom „Poziv k prijavi terjatve. Roki, ki jih je treba upoštevati!“ v vseh uradnih jezikih institucij Evropske unije.

2. Vsak upnik z običajnim ali stalnim prebivališčem ali registriranim sedežem v državi članici, ki ni država, v kateri so bili uvedeni postopki, lahko prijavi svojo terjatev v uradnem jeziku ali v enem od uradnih jezikov navedene druge države. V tem primeru pa njegova prijava nosi

▼B

naslov „Prijava terjatve“ v uradnem jeziku ali v enem od uradnih jezikov države, v kateri so bili uvedeni postopki. Poleg tega se od njega lahko zahteva, da zagotovi prevod v uradni jezik ali v enega od uradnih jezikov države, v kateri so bili uvedeni postopki.

POGLAVJE V

PREHODNE IN KONČNE DOLOČBE

Člen 43

Časovno področje uporabe

Določbe te uredbe se uporabljajo samo za postopke v primeru insolventnosti, ki so bili uvedeni po začetku njene veljavnosti. Za dolžnikova pravna dejanja, storjena pred začetkom veljavnosti te uredbe, se še naprej uporablja pravo, ki se je zanje uporabljalo v času, ko so bila opravljena.

Člen 44

Razmerje do konvencij

1. Po začetku njene veljavnosti ta uredba na njenem področju uporabe v zvezi z odnosi med državami članicami nadomesti konvencije, sklenjene med dvema državama članicama ali več, zlasti:

(a) Konvencijo med Belgijo in Francijo o sodni pristojnosti, priznavanju in izvrševanju sodnih odločb, arbitražnih odločb in verodostojnih listin, podpisano v Parizu 8. julija 1899;

(b) Konvencijo med Belgijo in Avstrijo o stečaju, poravnavi, in odložitvi plačil (z Dodatnim protokolom z dne 13. junija 1973), podpisano v Bruslju 16. julija 1969;

(c) Konvencijo med Belgijo in Nizozemsko o sodni pristojnosti, stečaju in priznavanju ter izvrševanju sodnih odločb, arbitražnih odločb in verodostojnih listin, podpisano v Bruslju 28. marca 1925;

(d) Pogodbo med Nemčijo in Avstrijo o stečaju in poravnavi, podpisano na Dunaju 25. maja 1979;

(e) Konvencijo med Francijo in Avstrijo o sodni pristojnosti, priznavanju in izvrševanju odločb na področju postopkov v primeru insolventnosti, podpisano na Dunaju 27. februarja 1979;

(f) Konvencijo med Francijo in Italijo o izvrševanju sodb v civilnih in trgovinskih zadevah, podpisano v Rimu 3. junija 1930;

(g) Konvencijo med Italijo in Avstrijo o stečaju in poravnavi, podpisano v Rimu 12. julija 1977;

(h) Konvencijo med Kraljevino Nizozemsko in Zvezno republiko Nemčijo o medsebojnem priznavanju in izvrševanju sodnih odločb in drugih izvršljivih pravnih naslovov v civilnih in trgovinskih zadevah, podpisano v Haagu 30. avgusta 1962;

▼B

(i) Konvencijo med Združenim kraljestvom in Kraljevino Belgijo o medsebojnem izvrševanju sodnih odločb v civilnih in trgovinskih zadevah, s Protokolom, podpisano v Bruslju 2. maja 1934;

(j) Konvencijo med Dansko, Finsko, Norveško, Švedsko in Islandijo o stečaju, podpisano v Kobenhavnu 7. novembra 1933;

(k) Evropsko konvencijo o nekaterih mednarodnih vidikih stečaja, podpisano v Istanbulu 5. junija 1990;

▼A1

(l) Sporazum med Federativno ljudsko republiko Jugoslavijo in Kraljevino Grčijo o vzajemnem priznavanju in izvrševanju sodnih odločb, podpisan v Atenah dne 18. junija 1959;

(m) Sporazum med Federativno ljudsko republiko Jugoslavijo in Republiko Avstrijo o medsebojnem priznavanju in izvrševanju arbitražnih sodb in arbitražnih poravnav v trgovinskih zadevah, podpisan v Beogradu dne 18. marca 1960;

(n) Konvencija med Federativno ljudsko republiko Jugoslavijo in Republiko Italijo o vzajemni pravni pomoči v civilnih in upravnih zadevah, podpisana v Rimu dne 3. decembra 1960;

(o) Sporazum med Socialistično federativno republiko Jugoslavijo in Kraljevino Belgijo o pravni pomoči v civilnih in trgovinskih stvareh, podpisan v Beogradu dne 24. septembra 1971;

(p) Konvencija med vladama Jugoslavije in Francije o priznavanju in izvrševanju sodnih odločb v civilnih in trgovskih stvareh, podpisana v Parizu dne 18. maja 1971;

(q) Sporazum med Češkoslovaško socialistično republiko in Helensko republiko o pravni pomoči v civilnih in kazenskih zadevah, podpisana v Atenah dne 22. oktobra 1980 in še vedno veljavna med Češko in Grčijo;

(r) Sporazum med Češkoslovaško socialistično republiko in Republiko Ciper o pravni pomoči v civilnih in kazenskih zadevah, podpisan v Nikoziji dne 23. aprila 1982 in še vedno veljaven med Češko in Ciprom;

(s) Pogodba med vlado Češkoslovaške socialistične republike in vlado Francoske republike o pravni pomoči ter priznavanju ter izvrševanju sodnih odločb v civilnih, družinskopravnih in trgovniskih zadevah, podpisana v Parizu dne 10. maja 1984 in še vedno veljavna med Češko in Francijo;

(t) Pogodba med Češkoslovaško socialistično republiko in Italijansko republiko o pravni pomoči v civilnih in kazenskih zadevah, podpisana v Pragi dne 6. decembra 1985 in še vedno veljavna med Češko in Italijo;

(u) Sporazum med Republiko Latvijo, Republiko Estonijo in Republiko Litvo o pravni pomoči in pravnih razmerjih, podpisana v Talinu dne 11. novembra 1992;

(v) Sporazum med Estonijo in Poljsko o pravni pomoči in pravnih razmerjih v civilnih, delovnopravnih in kazenskih zadevah, podpisan v Talinu dne 27. novembra 1998;

(w) Sporazum med Republiko Litvo in Republiko Poljsko o pravni pomoči in pravnih razmerjih v civilnih, družinskih, delovnopravnih in kazenskih zadevah, podpisan v Varšavi dne 26. januarja 1993;

▼M3

(x) Konvencija med Socialistično republiko Romunijo in Helensko republiko o pravni pomoči v civilnih in kazenskih zadevah in njen protokol, podpisana v Bukarešti 19. oktobra 1972;

(y) Konvencija med Socialistično republiko Romunijo in Francosko republiko o pravni pomoči v civilnih in kazenskih zadevah, podpisana v Parizu 5. novembra 1974;

(z) Sporazum med Ljudsko republiko Bolgarijo in Helensko republiko o pravni pomoči v civilnih in kazenskih zadevah, podpisan v Atenah 10. aprila 1976;

(aa) Sporazum med Ljudsko republiko Bolgarijo in Republiko Ciper o pravni pomoči v civilnih in kazenskih zadevah, podpisan v Nikoziji 29. aprila 1983;

(ab) Sporazum med vlado Ljudske republike Bolgarije in vlado Francoske republike o vzajemni pravni pomoči v civilnih zadevah, podpisan v Sofiji 18. januarja 1989;

(ac) Pogodba med Romunijo in Češko o pravni pomoči v civilnih zadevah, podpisana v Bukarešti 11. julija 1994;

(ad) Pogodba med Romunijo in Poljsko o pravni pomoči in pravnih razmerjih v civilnih zadevah, podpisana v Bukarešti 15. maja 1999.

▼B

2. Konvencije, navedene v odstavku 1, ostanejo v zvezi s postopki, ki so bili uvedeni pred začetkom veljavnosti te uredbe, še naprej v veljavi.

3. Ta uredba ne velja:

(a) v katerikoli državi članici, kolikor je nezdružljiva z obveznostmi, ki v zvezi s stečajem izhajajo iz konvencije, sklenjene med navedeno državo in eno tretjo državo ali več pred začetkom veljavnosti te uredbe;

(b) v Združenem kraljestvu Velika Britanija in Severna Irska, kolikor je nezdružljiva z obveznostmi, ki v zvezi s stečajem izhajajo iz kakršnih koli sporazumov v okviru Commonwealth in so obstajale v času začetka veljavnosti te uredbe.

Člen 45

Spremembe prilog

Svet lahko na pobudo enega od svojih članov ali na predlog Komisije s kvalificirano večino spremeni priloge.

Člen 46

Poročila

Komisija predloži Evropskemu parlamentu, Svetu in Ekonomsko-socialnemu odboru poročilo o uporabi te uredbe najpozneje do 1. junija 2002 in nato vsakih pet let. Poročilu je po potrebi priložen predlog za prilagoditev te uredbe.

▼B

Člen 47

Začetek veljavnosti

Ta uredba začne veljati 31. maja 2002.

Ta uredba je v celoti zavezujoča in se neposredno uporablja v državah članicah v skladu s Pogodbo o ustanovitvi Evropske skupnosti.

▼**M9**

PRILOGA A

Postopki v primeru insolventnosti iz člena 2(a)

BELGIQUE/BELGIË

— Het faillissement/La faillite,

— De gerechtelijke reorganisatie door een collectief akkoord/La réorganisation judiciaire par accord collectif,

— De gerechtelijke reorganisatie door overdracht onder gerechtelijk gezag/La réorganisation judiciaire par transfert sous autorité de justice,

— De collectieve schuldenregeling/Le règlement collectif de dettes,

— De vrijwillige vereffening/La liquidation volontaire,

— De gerechtelijke vereffening/La liquidation judiciaire,

— De voorlopige ontneming van beheer, bepaald in artikel 8 van de faillissementswet/Le dessaisissement provisoire, visé à l'article 8 de la loi sur les faillites,

БЪЛГАРИЯ

— Производство по несъстоятелност,

ČESKÁ REPUBLIKA

— Konkurs,

— Reorganizace,

— Oddlužení,

DEUTSCHLAND

— Das Konkursverfahren,

— Das gerichtliche Vergleichsverfahren,

— Das Gesamtvollstreckungsverfahren,

— Das Insolvenzverfahren,

EESTI

— Pankrotimenetlus,

ÉIRE/IRELAND

— Compulsory winding-up by the court,

— Bankruptcy,

— The administration in bankruptcy of the estate of persons dying insolvent,

— Winding-up in bankruptcy of partnerships,

— Creditors' voluntary winding-up (with confirmation of a court),

— Arrangements under the control of the court which involve the vesting of all or part of the property of the debtor in the Official Assignee for realisation and distribution,

— Company examinership,

— Debt Relief Notice,

▼**M9**

— Debt Settlement Arrangement,

— Personal Insolvency Arrangement,

ΕΛΛΑΔΑ

— Η πτώχευση,

— Η ειδική εκκαθάριση εν λειτουργία,

— Σχέδιο αναδιοργάνωσης,

— Απλοποιημένη διαδικασία επί πτωχεύσεων μικρού αντικειμένου,

ESPAÑA

— Concurso,

FRANCE

— Sauvegarde,

— Redressement judiciaire,

— Liquidation judiciaire,

HRVATSKA

— Stečajni postupak,

ITALIA

— Fallimento,

— Concordato preventivo,

— Liquidazione coatta amministrativa,

— Amministrazione straordinaria,

ΚΥΠΡΟΣ

— Υποχρεωτική εκκαθάριση από το Δικαστήριο,

— Εκούσια εκκαθάριση από μέλη,

— Εκούσια εκκαθάριση από πιστωτές

— Εκκαθάριση με την εποπτεία του Δικαστηρίου,

— Διάταγμα Παραλαβής και πτώχευσης κατόπιν Δικαστικού Διατάγματος,

— Διαχείριση της περιουσίας προσώπων που απεβίωσαν αφερέγγυα,

LATVIJA

— Tiesiskās aizsardzības process,

— Juridiskās personas maksātnespējas process,

— Fiziskās personas maksātnespējas process,

LIETUVA

— Įmonės restruktūrizavimo byla,

— Įmonės bankroto byla,

— Įmonės bankroto procesas ne teismo tvarka,

— Fizinio asmens bankroto byla,

▼**M9**

LUXEMBOURG

— Faillite,

— Gestion contrôlée,

— Concordat préventif de faillite (par abandon d'actif),

— Régime spécial de liquidation du notariat,

— Procédure de règlement collectif des dettes dans le cadre du surendettement,

MAGYARORSZÁG

— Csődeljárás,

— Felszámolási eljárás,

MALTA

— Xoljiment,

— Amministrazzjoni,

— Stralċ volontarju mill-membri jew mill-kredituri,

— Stralċ mill-Qorti,

— Falliment f'każ ta' negozjant,

NEDERLAND

— Het faillissement,

— De surséance van betaling,

— De schuldsaneringsregeling natuurlijke personen,

ÖSTERREICH

— Das Konkursverfahren (Insolvenzverfahren),

— Das Sanierungsverfahren ohne Eigenverwaltung (Insolvenzverfahren),

— Das Sanierungsverfahren mit Eigenverwaltung (Insolvenzverfahren),

— Das Schuldenregulierungsverfahren,

— Das Abschöpfungsverfahren,

— Das Ausgleichsverfahren,

POLSKA

— Postępowanie naprawcze,

— Upadłość obejmująca likwidację,

— Upadłość z możliwością zawarcia układu,

PORTUGAL

— Processo de insolvência,

— Processo especial de revitalização,

ROMÂNIA

— Procedura insolvenței,

— Reorganizarea judiciară,

— Procedura falimentului,

▼**M9**

SLOVENIJA

— Stečajni postopek,

— Skrajšani stečajni postopek,

— Postopek prisilne poravnave,

— Prisilna poravnava v stečaju,

SLOVENSKO

— Konkurzné konanie,

— Reštrukturalizačné konanie,

SUOMI/FINLAND

— Konkurssi/konkurs,

— Yrityssaneeraus/företagssanering,

SVERIGE

— Konkurs,

— Företagsrekonstruktion,

UNITED KINGDOM

— Winding-up by or subject to the supervision of the court,

— Creditors' voluntary winding-up (with confirmation by the court),

— Administration, including appointments made by filing prescribed documents with the court,

— Voluntary arrangements under insolvency legislation,

— Bankruptcy or sequestration.

▼**M9**

PRILOGA B

Likvidacijski postopki iz člena 2(c)

BELGIQUE/BELGIË

— Het faillissement/La faillite,

— De vrijwillige vereffening/La liquidation volontaire,

— De gerechtelijke vereffening/La liquidation judiciaire,

— De gerechtelijke reorganisatie door overdracht onder gerechtelijk gezag/La réorganisation judiciaire par transfert sous autorité de justice,

БЪЛГАРИЯ

— Производство по несъстоятелност,

ČESKÁ REPUBLIKA

— Konkurs,

DEUTSCHLAND

— Das Konkursverfahren,

— Das Gesamtvollstreckungsverfahren,

— Das Insolvenzverfahren,

EESTI

— Pankrotimenetlus,

ÉIRE/IRELAND

— Compulsory winding-up,

— Bankruptcy,

— The administration in bankruptcy of the estate of persons dying insolvent,

— Winding-up in bankruptcy of partnerships,

— Creditors' voluntary winding-up (with confirmation of a court),

— Arrangements under the control of the court which involve the vesting of all or part of the property of the debtor in the Official Assignee for realisation and distribution,

ΕΛΛΑΔΑ

— Η πτώχευση

— Η ειδική εκκαθάριση

— Απλοποιημένη διαδικασία επί πτωχεύσεων μικρού αντικειμένου

ESPAÑA

— Concurso,

FRANCE

— Liquidation judiciaire,

HRVATSKA

— Stečajni postupak,

▼**M9**

ITALIA

— Fallimento,

— Concordato preventivo,

— Liquidazione coatta amministrativa,

— Amministrazione straordinaria,

ΚΥΠΡΟΣ

— Υποχρεωτική εκκαθάριση από το Δικαστήριο,

— Εκκαθάριση με την εποπτεία του Δικαστηρίου,

— Εκούσια εκκαθάριση από πιστωτές (με την επικύρωση του Δικαστηρίου),

— Πτώχευση,

— Διαχείριση της περιουσίας προσώπων που απεβίωσαν αφερέγγυα,

LATVIJA

— Juridiskās personas maksātnespējas process,

— Fiziskās personas maksātnespējas process,

LIETUVA

— Įmonės bankroto byla,

— Įmonės bankroto procesas ne teismo tvarka,

LUXEMBOURG

— Faillite,

— Régime spécial de liquidation du notariat,

— Liquidation judiciaire dans le cadre du surendettement,

MAGYARORSZÁG

— Felszámolási eljárás,

MALTA

— Stralċ volontarju,

— Stralċ mill-Qorti,

— Falliment inkluż il-ħruġ ta' mandat ta' qbid mill-Kuratur f'każ ta' negozjant fallut,

NEDERLAND

— Het faillissement,

— De schuldsaneringsregeling natuurlijke personen,

ÖSTERREICH

— Das Konkursverfahren (Insolvenzverfahren),

POLSKA

— Upadłość obejmująca likwidację,

PORTUGAL

— Processo de insolvência,

▼**M9**

ROMÂNIA

— Procedura falimentului,

SLOVENIJA

— Stečajni postopek,

— Skrajšani stečajni postopek,

SLOVENSKO

— Konkurzné konanie,

SUOMI/FINLAND

— Konkurssi/konkurs,

SVERIGE

— Konkurs,

UNITED KINGDOM

— Winding-up by or subject to the supervision of the court,

— Winding-up through administration, including appointments made by filing prescribed documents with the court,

— Creditors' voluntary winding-up (with confirmation by the court),

— Bankruptcy or sequestration.

▼**M9**

PRILOGA C

Upravitelji iz člena 2(b)

BELGIQUE/BELGIË

— De curator/Le curateur,

— De gedelegeerd rechter/Le juge-délégué,

— De gerechtsmandataris/Le mandataire de justice,

— De schuldbemiddelaar/Le médiateur de dettes,

— De vereffenaar/Le liquidateur,

— De voorlopige bewindvoerder/L'administrateur provisoire,

БЪЛГАРИЯ

— Назначен предварително временен синдик,

— Временен синдик,

— (Постоянен) синдик,

— Служебен синдик,

ČESKÁ REPUBLIKA

— Insolvenční správce,

— Předběžný insolvenční správce,

— Oddělený insolvenční správce,

— Zvláštní insolvenční správce,

— Zástupce insolvenčního správce,

DEUTSCHLAND

— Konkursverwalter,

— Vergleichsverwalter,

— Sachwalter (nach der Vergleichsordnung),

— Verwalter,

— Insolvenzverwalter,

— Sachwalter (nach der Insolvenzordnung),

— Treuhänder,

— Vorläufiger Insolvenzverwalter,

EESTI

— Pankrotihaldur,

— Ajutine pankrotihaldur,

— Usaldusisik,

▼**M9**

ÉIRE/IRELAND

— Liquidator,

— Official Assignee,

— Trustee in bankruptcy,

— Provisional Liquidator,

— Examiner,

— Personal Insolvency Practitioner,

— Insolvency Service,

ΕΛΛΑΔΑ

— Ο σύνδικος,

— Ο εισηγητής,

— Η επιτροπή των πιστωτών,

— Ο ειδικός εκκαθαριστής,

ESPAÑA

— Administradores concursales,

FRANCE

— Mandataire judiciaire,

— Liquidateur,

— Administrateur judiciaire,

— Commissaire à l'exécution du plan,

HRVATSKA

— Stečajni upravitelj,

— Privremeni stečajni upravitelj,

— Stečajni povjerenik,

— Povjerenik,

ITALIA

— Curatore,

— Commissario giudiziale,

— Commissario straordinario,

— Commissario liquidatore,

— Liquidatore giudiziale,

ΚΥΠΡΟΣ

— Εκκαθαριστής και Προσωρινός Εκκαθαριστής,

— Επίσημος Παραλήπτης,

— Διαχειριστής της Πτώχευσης,

▼**M9**

LATVIJA

— Maksātnespējas procesa administrators,

LIETUVA

— Bankroto administratorius,

— Restruktūrizavimo administratorius,

LUXEMBOURG

— Le curateur,

— Le commissaire,

— Le liquidateur,

— Le conseil de gérance de la section d'assainissement du notariat,

— Le liquidateur dans le cadre du surendettement,

MAGYARORSZÁG

— Vagyonfelügyelő,

— Felszámoló,

MALTA

— Amministratur Proviżorju,

— Riċevitur Uffiċjali,

— Stralċjarju,

— Manager Speċjali,

— Kuraturi f'każ ta' proċeduri ta' falliment,

NEDERLAND

— De curator in het faillissement,

— De bewindvoerder in de surséance van betaling,

— De bewindvoerder in de schuldsaneringsregeling natuurlijke personen,

ÖSTERREICH

— Masseverwalter,

— Sanierungsverwalter,

— Ausgleichsverwalter,

— Besonderer Verwalter,

— Einstweiliger Verwalter,

— Sachwalter,

— Treuhänder,

— Insolvenzgericht,

— Konkursgericht,

▼**M9**

POLSKA

— Syndyk,

— Nadzorca sądowy,

— Zarządca,

PORTUGAL

— Administrador de insolvência,

— Administrador judicial provisório,

ROMÂNIA

— Practician în insolvență,

— Administrator judiciar,

— Lichidator,

SLOVENIJA

— Upravitelj prisilne poravnave,

— Stečajni upravitelj,

— Sodišče, pristojno za postopek prisilne poravnave,

— Sodišče, pristojno za stečajni postopek,

SLOVENSKO

— Predbežný správca,

— Správca,

SUOMI/FINLAND

— Pesänhoitaja/boförvaltare,

— Selvittäjä/utredare,

SVERIGE

— Förvaltare,

— Rekonstruktör,

UNITED KINGDOM

— Liquidator,

— Supervisor of a voluntary arrangement,

— Administrator,

— Official Receiver,

— Trustee,

— Provisional Liquidator,

— Judicial factor.